

Історія виникнення та розвитку Адвентиської церкви в місті Маневичі

Вперше згадки про церкву Адвентистів сьомого дня (АСД) у Волинській губернії зустрічаються в документах датованих 1888 роком. В селі Жорнівка (нині Корецький район Рівненської області) була розташована німецька колонія. Саме туди із Криму проник адвентизм через місіонерську діяльність Скубовця і першими адвентистами на Волині стали німці, оскільки для православних перехід в іншу віру суворо карався царським урядом. Лише в 1906 році ситуація змінилася на користь релігійних меншин, які отримали право вільно сповідувати свою віру.

І вже на початок 1914 року на Волині проживало близько 175 адвентистів, але найбурхливіший розвиток адвентизму на теренах Волині припадає на міжвоєнний період під час панування Другої речі Посполитої, яка хоча не сприяла розвитку толерованих сект, проте не перешкождала їх діяльності. В 1927 році було утворено 30 громад адвентистів на Волині в яких нараховувалося 595 членів, які були об'єднані в одну адміністративну структуру, і мали назву Східна конференція. Кожен рік проводилися звітно-виборні з'їзди в молитовному домі в селі Пожарки. Саме це місце з 1927 року стало духовною мекою адвентистів на Волині.

Поява Адвентиської церкви в місті Маневичі пов'язана з іменем Андрія Михальського, який в середині двадцятих років прибув до міста Маневичі. І утворення громади АСД має безпосереднє відношення до його особи. Андрій Михальський народився в 1893 році неподалік міста Люблін. У віці чотирьох років втратив

батьків і виховувався у католицькому оточенні, перебуваючи у важких життєвих обставинах. І саме цей спосіб життя гартував його характер і готував до важких завдань, які очікували його в майбутньому. З адвентизмом вперше познайомився в 1912 році в місті Любліні під час біблійних уроків, які проводила місіонерка Ева Бudevич від якої він отримав свою першу Біблію.

В 1914 році (вже одружений) був мобілізований до російського війська і впродовж чотирьох років був учасником Першої світової війни. Після повернення з фронту він знайшов свою загублену сім'ю та в 1920 році приймає через пастора К.Ренфельда хрещення в церкві адвентистів сьомого дня, а згодом і його дружина Яніна. З 1922 року проживав у м. Любліні, де в статусі колполтера займається розповсюдженням релігійної літератури в його околицях.

Фінансові труднощі та неможливість знайти роботодавця, який надавав би йому суботу вихідним днем (Андрій Михальський як усі адвентисти дотримувався святості суботнього дня), стало приводом переїзду сім'ї Михальських на Волинь з метою пошуку праці. Таке місце було знайдено в Маневичах, де Андрій знайшов роботу столяра у меблевому цеху із вільною суботою.

Окрім своїх буденних справ, що стосувалися утримання сім'ї, Андрій у вільний час активно займався місіонерською та духовною благодійною діяльністю. У своєму будинку він організовував курси вивчення Біблії, на які запрошував рідних та приятелів, а фізично, хворим Андрій як знавець народної медицини, пропонував трав'яні ліки. Не останнє місце в його житті займала колполтерська справа, через яку він поширював багато книг і брошур. Щодо релігійних справ він був активним учасником усього того, що відбувалося в житті адвентистської спільноти на Волині. Так наприклад, він не тільки регулярно випишував церковний журнал «Слуга збору», проте на його шпальтах в 1931 році активно приймав участь у теологічних диспутах. Таким чином, в результаті різнопланової місіонерської діяльності Андрія Михальського на початку тридцятих років у місті Маневичі з'являються перші родини, які

стали осередком майбутньої громади адвентистів. Серед них були сім'ї: Савчуків, Приходських, Мориців, Шульців, Курчик та інші. Членами церкви були представники різних національностей: українці, поляки, німці.

Громада кількісно зростала (їх число становило більше 30 осіб), тому для її стабільного розвитку керівництво Східної конференції в 1936 році на духовну роботу у Маневичі направило молодого пастора Василя Макарчука, а згодом Кирила Мокієвича. На десятому з'їзді, який проходив у травні 1937 року в селі Пожарки група в Маневичах була прийнята у склад сестринських громад східної конференції, проте проіснувала не тривалий час. Друга світова війна розкидала членів Маневицької церкви по різних куточкам світу, а при приході радянської влади громада адвентистів припинила свою діяльність. Андрій Михальський із сім'єю був висланий в Сибір. Через 60 років в часи нової України син Андрія Георгій, який був народжений у м. Маневичі та при поверненні у рідне місто запалав бажанням відродити духовну справу свого батька Андрія Михайльського. В 1997 році на запрошення Георгія Михальського у місто Маневичі прибули зарубіжні євангелісти – Ларі Ліхтенвольтер і Леон Мащак. В результаті проведення духовно просвітницької програми було охрещено 8 осіб, що заклало фундамент нової громади. Наступні програми привели до громади нових членів церкви. Виникла потреба у власному молитовному будинку. Сьогодні громада адвентистів сьомого дня у місті Маневичі нараховує 26 членів і має власну культову споруду по вул. Козацька (Червоноармійська) 13. Мрія і духовні зусилля представників двох поколінь батька і сина об'єдналися, щоб виконати Христову місію «йдіть і навчіть».

Шевчук Валентин

Источник: westadvent.org.ua